

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)

Tekst: Lucas 19, 39 - 44

Middagdienst

Broeders en zusters, in deze dienst willen we met elkaar bidden voor bekering van ons land, waarin burgers en regering zich steeds minder aan trekken van de geboden van de Here. Maar ook willen we belijden dat ook wij daaraan schuld hebben en niet ongevoelig zijn voor de tijdgeest van vandaag. Daarom zullen we straks, na votum en zegengroet de Here in ons lied vragen niet te denken aan onze schuld en zonde. We zullen dat doen met de woorden van Psalm 25 vers 3 en 4.

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Lied : Psalm 25 : 3 en 4**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Kanselafkondiging**
- 6. Schriftlezing : Lucas 19 : 28 – 44 en 2 Timotheüs 3 : 1 - 13**
- 7. Lied : Psalm 9 : 8 en 12**
- 8. Tekst : Lucas 19 : 39 – 44**
- 9. Gezang 19 : 1 en 2**
- 10. Geloofsbelijdenis**
- 11. Gezang 19 : 3 en 4**
- 12. Dankzegging en gebed**
- 13. Slotzang : Lied 262 : 1 - 3**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Broeders en zusters, het is vandaag een landelijke bededag. Overal is het land staan we als Gereformeerde Kerken in Nederland stil bij het verval van ons land. Verval waar het gaat om de dienst aan de Here en de erkenning van Gods recht over alles wat leeft. Twee weken terug, bij de behandeling van het tweede gebod, hebben we al gezien dat er een sterk verband is tussen de dienst aan de Here en het houden van de andere geboden. Als we de 20ste eeuw overzien, dan zien we eerst hoe door allerlei theologen en voorgangers in Nederland het Woord van God is losgelaten. De moderne Nederlander met zijn kennis en inzicht kon niet meer geloven in de God van de Bijbel. In een God die alles regeert. Die bijvoorbeeld het lijden in deze wereld toelaat. En men kon ook niet meer geloven in een God die mens wordt en opstaat uit de dood. Men kon niet meer geloven in een God die zegt dat alle mensen vanwege hun zonden verloren zijn. En die daarom die in zijn rechtvaardig oordeel alle mensen schuldig verklaart tot de dood.

Al deze dingen gingen er bij de Nederlander van de 20ste eeuw niet meer in, en hij ging zich eerst een eigen beeld van God vormen. Met het trieste eindresultaat was dat men geen God meer overhield. Want wie God loslaat zoals Hij Zich bekend heeft gemaakt, raakt God Zelf kwijt. Of het moet een vage God zijn die er ergens misschien wel is. Maar die vage God heeft geen betekenis voor het leven van alledag. Die God heeft daar ook niets over te zeggen.

En waar het Woord van de Here geen plaats meer heeft in het leven van ons land, hoeven we ook niet verbaasd te zijn dat Gods geboden geen plaats meer hebben in de afwegingen die onze regering maakt. In een democratie waar een regering min of meer een afschaduwing is van wat er in een land aan waarden en normen heerst. We moeten er dan ook voor waken om alleen de regering de schuld te geven van het morele verval van ons land. Het morele verval is begonnen in de kerken. Daar zijn we los geraakt van God. En als goddeloze bevolking hebben we een goddeloze regering gekozen. En deze regering maakt zichtbaar in wetgeving wat er aan waarden en normen in ons land leeft. Namelijk dat ieder mens voor een groot deel zelf maar moet weten hoe hij leeft. Ja, en zelfs hoe en wanneer hij sterft.

Zo is het vandaag gesteld in ons land. Een land dat een eeuw geleden nog een land was waarin velen in de Here geloofden. Waarin bijna iedereen nog gedoopt was. Een land vol van kinderen van het verbond. En voor ons land willen we vandaag bidden.

In deze situatie predik ik u het Woord van de Here over Koning Christus die ons in zijn verdriet over de Koningsstad Jeruzalem leert te bidden voor ons land.

En zo luidt ook het thema:

Koning Christus leert ons in zijn verdriet over de Koningsstad Jeruzalem, te bidden voor ons land.

En we letten op twee dingen:

- 1. de reden van zijn verdriet,**
- 2. de barmhartigheid in zijn verdriet.**

We zullen dus eerst nagaan waarom Koning Christus huilt over de Koningsstad Jeruzalem. De laatste week van Jezus' leven is aangebroken. Het is maandag en vrijdag zal Hij sterven. En deze dag wijst er voor de oppervlakkige toeschouwer nog niets erop dat vrijdag de inwoners van Jeruzalem zullen schreeuwen om zijn dood. Nou ja, niets.

De intocht van de Here Jezus in Jeruzalem is aan de ene kant wel feestelijk. Gezeten op het veulen van een ezel rijdt hij naar Jeruzalem. En de discipelen en mensen uit het volk juichen en vieren feest. Ze halen Hem feestelijk binnen. Ze leggen hun kleren voor Hem op de grond. Rukken palmtakken van de bomen en legden ook die op de weg. Zo maakten ze van de weg een feestelijk pad. En ook de woorden die klinken zijn blijde woorden. Woorden van hoop en vreugde. Woorden uit Psalm 118. "Gezegend Hij, die komt, de Koning, in de naam des Heren; in de hemel vrede en ere in de hoogste hemelen." Zijn leerlingen en velen uit het volk hebben lang naar deze dag uitgekeken. Naar de dag dat Jezus als Koning Jeruzalem zou binnentrekken. Hier hadden ze op gewacht. Jezus gaat plaatsnemen op de troon van David. En een nieuwe gloriетijd voor Israël gaat aanbreken. Israël gaat weer een vooraanstaande rol spelen in de wereld.

Hoewel deze tocht een eerbewijs lijkt aan Jezus is deze tocht dat niet. De Here Jezus is ook niet blij. Wat wel heel duidelijk zichtbaar wordt als Jezus dichterbij de stad gekomen is en haar in haar volle glorie in de zon ziet stralen. Dan begint Jezus te huilen. Daar is de stad die zijn Vader had uitgekozen om daarin te wonen. Om daar zijn tempel te laten bouwen. Om daar te wonen tussen zijn volk. Daar door zijn volk gediend te worden. Om daar voor zijn volk vrede te bewerken. Zoals de naam Jeruzalem ook aan-

geeft. Want de meest waarschijnlijke betekenis van de stad is “woning van de vrede”. Maar Jezus weet dat de stad zijn naam geen eer zal aandoen. Hij weet dat Jeruzalem allesbehalve een stad van vrede zal zijn.

Nee. Jeruzalem zal een stad van oorlog zijn. De verschrikking van de oorlog zal in de stad gevonden worden. Want in vers 43 spreekt de Here Jezus over wat Hij ziet dat staat te gebeuren. In drie fasen beschrijft Hij wat er staat te gebeuren. Vestingwerken zullen worden opgeworpen. De stad zal omsingeld worden en van alle kanten zal de stad in het nauw worden gebracht. En ze zullen de stad innemen en onder de voet lopen. De bewoners groot en klein zullen de dood vinden. Voor niemand zal er genade zijn. De inwoners van Jeruzalem, de stad van God, zullen de dood vinden. En van de glorie van Jeruzalem, zijn prachtige tempel en sterke muren zal niets overblijven. Geen steen zal op de andere blijven. Deze verwoesting is het einde van Gods exclusieve woonplaats onder het volk van het Oude Verbond, het volk Israël.

Maar de verwoesting van Jeruzalem en het verdriet dat deze verwoesting zal bewerken, is ten diepste niet de belangrijkste reden van het verdriet van Koning Christus. Zijn grootste verdriet is de reden voor deze verwoesting. Want die verwoesting is het gevolg van het ongeloof van Jeruzalem. Een stad die zegt, dat ze uitziet naar de komst van de Messias, maar die niet wil zien dat Jezus de Messias is. Jezus rijdt binnen in zijn residentie, maar waar is het hofpersoneel, waar is zijn staf, waar zijn de hoogwaardigheidsbekleders die Hem eer moeten bewijzen. Ze zijn pijnlijk afwezig. Ze hebben er voor gekozen om er niet te zijn. Jezus is niet wat ze zoeken. Jezus voldoet niet aan hun beeld van hoe de Messias moet zijn. Jezus komt niet overeen met hun godsbeeld.

Zoals dat tijdens de tocht nog zo pijnlijk was geïllustreerd door enkele Farizeeën. Want die hadden Jezus opgeroepen om zijn discipelen te straffen, omdat die Hem toeriepen: Gezegend Hij, die komt, de Koning, in de naam des Heren; in de hemel vrede en ere in de hoogste hemelen. Deze discipelen verkondigden dat deze Jezus de Messias is, maar het komt bij de Farizeeën niet eens op om na te gaan of deze misschien niet echt de Messias is. Het staat voor hun vast dat Hij het zeker niet is. En dat is de mening van alle leiders van het volk. Dit is niet de Messias. Hij kan het niet zijn. Want Hij voldoet niet aan wat wij geloven hoe de Messias zal zijn.

En over Jezus' reactie hebben ze zich ongetwijfeld zeer boos gemaakt. Want in plaats van zijn leerlingen tot zwijgen te manen, zegt Hij: Ik zeg u, indien deze zwegen, zouden

de stenen roepen. Jezus denkt er niet over zijn leerlingen te laten zwijgen. Want zij spreken de waarheid. Hij is de Koning die komt in de naam des Heren. Hij is de vorst van de vrede. Maar Jeruzalem zal deze vrede niet zien, omdat ze de tijd niet hebben opgemerkt dat God ze bezocht. Naar hen omzag.

Door de profeten had God zijn stad telkens weer geroepen tot bekering. Ook had de Here Johannes de Doper gestuurd, die hen had vermaand met het oog op het komend oordeel. En uiteindelijk was de Messias gekomen. En hoeveel wonderen had Hij niet in Jeruzalem gedaan. Blinden liet Hij weer zien. Kreupelen konden door Hem weer lopen. Bezetenen werden door Hem van de boze geesten bevrijd. En hoeveel wijze woorden had Hij niet gesproken. Hoeveel liefde had Hij niet getoond. Maar Jeruzalem heeft Hem niet als de Messias herkend. Want ze kenden hun ellende niet. Ze dachten dat hun ellende de Romeinen waren, die hen onderdrukten en uitbuitten. Met hun gelovig leven zat het wel goed. Want ze hielden zich aan de geboden. Een verlosser van hun zonden hadden ze niet nodig. En daarom hebben ze Jezus niet als de Messias herkend. Daarom hebben ze niet geloofd. En daarom zullen ze ook geen vrede zien. Want vrede is alleen mogelijk door Jezus Christus, die de mens van zijn zonden en van het oordeel bevrijd. Jezus huilt omdat zijn Jeruzalem niet in Hem gelooft en daarom de vrede met God ook niet zal zien. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we stilstaan bij de barmhartigheid van Koning Christus in zijn verdriet over Jeruzalem. Broeders en zusters, we hebben nu wel stil gestaan bij de reden van het verdriet van de Here Jezus. Maar wat we nog niet hebben gedaan is eenvoudig stil staan bij het feit dat de Here Jezus hier dus huilt. Hij heeft groot verdriet over Jeruzalem. Wij zullen straks in gebed de nood van het Nederland bij de Here brengen. Maar hoe doen we dat? Met wat voor een hart doen we dat?

Doen we dat hoofdschuddend over onze medeburgers. Zo van: wat zijn dat onverstandige mensen. Maar ja, als ze niet horen willen dan moeten ze de gevolgen ook maar dragen. Hadden de Hervormden maar mee moeten gaan met de Afscheiding of de Doleantie. En de Gereformeerden hadden maar mee moeten komen met de Vrijmaking. Dan was dat allemaal niet gebeurd. Ze hadden het kunnen weten want de wortels van de eigenninnige godsdienst waren toen al zichtbaar. Ja, en het verval van de Rooms-katholieke Kerk is ook niet verbazingwekkend. Een kerk die de nadruk legt op de sa-

cramenten in plaats van het Woord, moet wel vervallen. Ja, zo'n houding zouden we kunnen aannemen.

Maar, broeders en zusters, jongens en meisjes, als we straks zo bidden, dan moeten we ons diep schamen. Want zo bidden wedergeboren mensen niet. Zo bidden mensen niet die weten dat ze van zichzelf net zo verloren zijn. Zo bidden mensen niet die beseffen dat ze alleen maar anders zijn, omdat ze door de genade van God uit deze wereld zijn uitverkoren om bij God te horen. Zo bidden mensen niet die een echt hart hebben. Een hart dat leeft van barmhartigheid. Zo'n hart gaat ook zelf barmhartigheid uitademen. En als het dat niet doet, dan zijn we nog maar zeer klein in het Koninkrijk van God.

Kijk naar de Here Jezus. De Here die zoveel goede dingen voor Jeruzalem heeft gedaan. Maar die nu toch niet door de stad wordt binnengehaald als de nieuwe Koning. En waar dat wel gebeurt, gebeurt dat op basis van een verkeerde verwachting van Hem. Zoals ook op vrijdag zal blijken, want dan zullen velen van de mensen die nu over Hem juichen en hun kleren voor Hem op de weg leggen, roepen om zijn kruisiging. Jeruzalem heeft de Here Jezus tijdens heel zijn ambtsperiode niet aanvaard en aanvaardt Hem nog steeds niet. Als iemand reden heeft om van Jeruzalem en zijn inwoners te walgen, dan is het de Here Jezus. Als iemand reden heeft om onverschillig te zeggen: het is hun eigen schuld als straks Jeruzalem verwoest wordt, dan is het de Jezus Christus. Wat een vijandschap en haat heeft Hij altijd uit Jeruzalem ontvangen. Maar toch huilt Jezus. Huilt Hij omdat ze in hun verzet tegen Hem hun ondergang tegemoet gaan.

En broeders en zusters, laten wij eens eerlijk naar onszelf kijken. Zijn wij nu zoveel beter dan onze medeburgers? Zijn wij nu het toonbeeld van liefde, verdraagzaamheid, barmhartigheid, vriendelijkheid en geduld. Zijn wij nu werkelijk vol van de vruchten van de Heilige Geest. En houden wij ons ver van wat de Here niet wil? Zetten wij altijd onze televisie op tijd uit? Zijn wij vrij van materialisme? Zijn wij vrij van opstandigheid tegenover degene die gezag over ons hebben ontvangen? Doen wij echt ons best om ons aan de verkeersregels te houden, waar het bijvoorbeeld gaat om maximum snelheid en gebruik van de autogordel? Gebruiken wij onze tijd goed? Natuurlijk mag er van tijd tot tijd best ruimte zijn voor ontspanning. Maar brengen we soms niet teveel tijd door achter de televisie of de computer of aan de telefoon? En hoe is ons spreken? Zoeken wij in ons spreken altijd de eer van de ander. Wordt er ook onder ons niet soms dom gepraat en geroddeld? Ach, broeders en zusters, we weten toch wel beter. Wij zijn van

al die dingen niet vrij. We voelen de zuigkracht van de wereld om ons heen en ervaren dat we er van onszelf niet tegen opgewassen zijn. Ja, we ervaren dat als het van onszelf afhang we net zo in zonden zouden leven als velen in ons land.

We hebben geen enkele reden om ons op de borst te slaan, om trots te zijn op onszelf. Als wij vandaag bidden voor ons land, de Here om bekering vragen, dan vragen we dat niet alleen voor anderen, maar ook voor onszelf. Want wij zijn medeschuldig aan de verval van ons land. Ook wij als gereformeerden hebben door onze kerkstrijd en kerk-scheuringen mensen afkerig gemaakt van het evangelie. Ook wij hebben met onze hoge pretenties aan de ene kant en soms zwakke daden aan de andere kant de geloofwaardigheid van het evangelie aangetast.

En dat het met onze harten nog lang niet goed is, blijkt ook wel als we niet huilen om ons land. Huilen omdat God van zijn eer wordt beroofd, omdat de mensen niet meer voor Hem willen buigen. Huilen omdat de mensen vandaag niet meer naar Gods geboden willen luisteren, maar doen wat goed is in eigen ogen. Maar ook huilen omdat zoveel mensen in ons land verloren zullen gaan als ze zich niet bekeren tot Jezus Christus. (H-S) En broeders en zusters, als we volgende week het Heilig Avondmaal willen vieren, dan kan dat niet zonder dat we ons inderdaad verloren mensen weten. Dan kan dat niet als we er niet vast van overtuigd zijn dat we geen andere verlosser hebben dan Jezus Christus de Zoon van God. En dan kan dat ook niet als we niet verlangen naar een nieuw hart, dat de Here volkomen is toegewijd. En de naaste, ook de ongelovige naaste, liefheeft.)

Amen